

Chết Cống sán đác tài Việt Nam đã dùng bạo lực để cướp chính quyền kể từ những năm kháng chiến chống Pháp, phong trào Việt Minh đã theo đuổi cách dẫn dắt man rợ thành phần quốc gia yêu nước không cùng đường lối Mác xít

Lịch sử những cuộc đấu tranh chống địch tài cho thấy rằng không thể dùng những phương pháp ôn hòa mà đi đến được thắng lợi. Trong bất cứ một cuộc cách mạng nào, luôn luôn phải có bạo lực, phải có đổ máu, phải có hy sinh. Có đổ máu, có hy sinh những bạo lực không đến nơi đến chốn, không được cướp được chính quyền bạo lực để phương tiện tiến hành. Hình ảnh cuộc nổi dậy của thanh niên sinh viên Trung Hoa ở Thiên An Môn năm 1989 là thí dụ điển hình. Cuộc nổi dậy chống nhà độc tài Khadafi ở Lybia là một bài học đau đớn hơn nữa. Những kẻ nổi dậy không có vũ khí súng đạn – chĩa ká là kẻ ngác tách đảng hoàng – nên dù có dùng đến bạo lực những cuộc đấu tranh vẫn dài dáng, vẫn chưa đạt được kết quả mong muốn.

Có người hỏi tội sao lại nghĩ tội chuyên lật đổ chính thể Cống sán ở Việt Nam? Câu trả lời đơn giản là vì nếu không lật đổ thì chết để tài tàn bạo này sẽ vẫn còn tồn tại cha truyền con nối, dân tộc Việt nam sẽ tiếp tục bị hoán nán, nguy cơ bị xâm lăng sẽ vẫn còn đó. Nhìn lại quá khứ và hiện tại, chúng ta không thể có lý do gì để mong muốn chết cướp sán đác tài tiếp tục kéo dài ở Việt Nam. Địch tài sáng suốt như Đái Hàn dái táng Park Chung Hee hay Tân Gia Ba dái thời cầm quyền của Lý Quang Diáu thì ai không muốn? Những Việt Nam không may mắn có được một chết để tài sáng suốt như hai nước này.

1. Chế độ Công sản của tài Việt Nam đã dùng bỏ lọc lọt đều chế độ chính quyền kể từ năm kháng chiến chống Pháp, phong trào Việt Minh đã theo đuổi cách dân thành phố quốc gia yêu nước không cùng đảng là Mác xít. Bên Công Sản đã dùng bỏ lọc đều dành quyền làm chế độ t n, chúng đưa vào các nước Công Sản đàn anh để chế độ Pháp với chiêu bài chế độ theo dân, chiêu bài giải phóng quê hương chế độ là b p ng i dân và i d ng lòng yêu nước của toàn thể dân chúng trong cao trào chế độ ngoại xâm. Năm 1954, Công sản Việt Nam bắt áp lọc của Trung Công sản phỉ ký Hiệp Định Geneva chia cắt đất nước. Sau đó chúng có tham vọng nuốt nốt miền Nam, đưa quân vào kháng b c t c m b ng ng i dân bu c h p i theo chúng. Việt Công sản dùng bỏ lọc đều trừ thù năm ng i chế độ hay không theo chúng, tiêu biểu nhất là năm cu c kh ng b đ t mìn và h n c là cu c tàn sát vào ngày Tết Mậu Thân 1968 ở Huế. Công Sản trong m i tr ng h p l y máu để bi u t ng lòng thù h n, l y vũ khí súng đạn bom mìn để bi u t ng b o l c nh m kh ng chế độ ng i dân. B ng b o l c chúng h ch h i đi u tra đưa n t hành h tra t n và gi t chế độ t m t cách dã man hàng trăm ngàn ng i dân vô tội mà chúng coi nh là kẻ thù, chúng nuôi h n thù và kh ng chế độ nh ng ai chúng không tin t ng và s n sàng theo tiêu h nh trong tr ng h p hàng m y trăm ngàn quân cán chính VNCH đã b chúng đưa đi đ y i sau ngày chúng c p đ c chính quyền ở Miền Nam để h chế độ n chế độ mòn trong nh ng nhà tù mà chúng gọi là nh ng “tr i c i t o.”

2. Chế độ Công sản của tài không danh chính ngôn thuận vì không bao giờ do dân bầu lên và chế độ bao giờ được dân ng h . Vì b c ng chế độ mà ng i dân đã ph i theo Việt Minh vì b l a và đã phóng lao thì ph i theo lao, n u không theo thì s b th tiêu. Nh ng trí thức văn nghệ sĩ th ng gia l ng h phong trào Việt Minh rồi đành ph i câm miệng nh n nh c và ti p t c ra v ng h m c dù bên trong thì h đã bi t s th t và chán ghét Việt Minh.

Năm 1954, hai trí u ng i đã b n i chôn nhau cắt r n di c vào miền Nam vì bi t rõ b m t chế độ của Công sản. Nh ng ng i nhe d i l i đã b t ch thu tài s n, đem ra đ u t (c i cách ru ng đ t) hay b đ y i cho đi c i t o (Trăm Hoa Đua N - Nhân văn Giai Phẩm). Sau khi đã đóng vĩ tuyến 17 v n còn nh ng ng i li u chế độ b tr n đi vào miền Nam b ng thuy n bè. Trong su t th i gian có chế độ tranh gi a hai miền đã có hàng ngàn binh lính Công Sản tr v v i chính nghĩa quốc gia qua chế độ sách chiêu h i của Việt Nam Công Hòa. Nhi u tù binh Công Sản đã t chế độ không chế độ tr v miền Bắc trong cuộc trao đ i tù binh năm 1973 nh ng vì qui đ nh của hi p đ nh ký kết t i Paris h đã miền c ng ph i tr v Bắc. H cũng nh nh ng kẻ v h i chánh đã quá bi t b m t chế độ của chính chế độ tài ở Miền Bắc và yêu cầu chế độ t do nhân b n của Miền Nam.

Năm 1975, do s ph n b i của chính phủ Hoa Kỳ - TT Thi u nói là của Kissinger cho nh l i - quân đ i Mỹ rút lui, Miền Nam đã b b r i, không còn nh n đ c vi n tr quân sự của Hoa Kỳ để ti p t c chế độ đ u t b o v , nên Bắc Việt với s ng h và vi n tr quân sự t của Trung Công sản và Liên Xô, đã i d ng tình thế, xua quân vào c ng chế độ m Miền Nam. Ngày 30 tháng 4 năm 1975 toàn dân Miền Nam đã đau đ n chế độ m t n, nh ng ng i không may m n nhanh

3. Và cho đến nay 36 năm sau bệ Miến Nam bệ cộng ng chi m, nhân dân v n ch a ch p nh n ch đ C ng S n và ch a bao gi o ng h chính th đ c tài hi n th i. Lòng dân chán ghét ch đ đ n c c đ i m nh ng vì C ng s n ki m soát ng i dân b ng b o l c nên không ai dám t thái đ , không ai dám lên ti ng đ đ o, ch vì h s b đi tù, b hành h , b tra kh o, và th tiêu. Đ c bài t a đ “M t v máu đ ng mi ng, m t gi t l ph n n trong m t” m i đ c công b đây c a André Menras, m t ng i Pháp tr c kia đã ph i đi tù d i th i VNCH vì đã o ng h Vi t C ng, ng i ta càng ý th c vi c ch đ C ng s n đ c tài hi n nay v n đang s d ng b o l c đ ki m soát và ki m ch ng i dân m t cách tàn b o:

..... Tôi h^o th^o n cho các ông. Tôi h^o th^o n v^o lòng thù h^o n c^o a các ông khi hành h^o nh^o ng công dân l^o ng thi^o n, ôn hoà và can đ^o m; v^o s^o hèn nhát c^o a các ông tr^o c b^o n c^o p trung qu^o c.

..... Bọn họ đang hành động trái ngược lại ngày càng bạo liệt, mặt số lãnh đạo của họ đã hiện đang ... gây ra cùng một loại di họa trong dân chúng trước mắt đám công an, chìm hay nổi, tràn ngập, ngày càng hung hãn. Họ tỏ ra điếu u kiêu cho số số phận bên trong rất có hại cho Việt Nam, bởi vì phong trào yêu nước, ôn hòa và dân chủ, đã hiện lên giữa ban ngày, số không đáng ngại.

..... Quí là đợc lúc đợc ng ỉ dùi cui, đợc mợc mợc nhìn và đợc đợc tai nghe: con đợc đợc đàn áp là bợc tợc. Hợc quý ông mang dùi cui, cái vợc máu trong miợc ng đợc, và cái nợc i thợc nh nợc đợc, mà mợc i ngày các phợc nợc ng hợc hợc cợc a quý ông mợc i làm cho thêm ngợc i cợc ng nợc mợc trợc i, đang đợc a quý ông, và gia đợc i, và cợc đợc tợc nợc cợc này đợc nợc thợc mợc hoợc .

3 / 7

Quyån lao động chính trị để chia chäc giữa mät số người vì nó gắn liền với quyån lợi vật chất tiền bạc, những đảng viên cũng là những người bán đứng, tôi sẽ lên tiếng bác bỏ, lòng tham vô đáy kéo theo nhu cầu phải báo với quyån lao động và lòng dã thú, họ sẽ sàng dùng báo lao động để duy trì vị thế của họ. Vì thế bọn Cộng sản luôn luôn phải nuôi dưỡng một hệ thống công an mät với để báo với cho chúng và chúng sẽ sàng áp dụng những mô hình quyåt nhất, những biện pháp tàn bạo vô nhân đạo nhất để duy trì chế độ Việt gian.

4. 36 năm sau khi đất nước được “thống nhất”, xã hội bằng phẳng, tôi rất tham những lan tràn trên xuäng đường, chính quyền bắt tài sản không có khả năng phát triển đất nước, cần trông cậy vào những nhà đầu tư ngoại quốc, những tên buôn thuốc dân lập ngay trong vùng Đông Nam Á, đổ tiền vào để đóng nhân công rẻ rúng để phá hoại đất nước. Nhà nước không có chính sách báo với quyån lợi quốc gia như báo với tài nguyên thiên nhiên, báo với sức lao động của người dân, cần miễn thuế cho bọn ngoại quốc hút máu hút mỡ đất nước và nhân dân ta. Lý do để nói là vì chế độ cách để cho bọn chúng vào đầu tư thì những tên đầu tư sẽ trong Đảng và Nhà nước mới chiếm mất đất nước, tiền đầu tư trực tiếp ngoại quốc (FDI – foreign direct investment) hàng mấy chục tỷ mất năm có lợi cho người dân thì ít mà lợi cho bọn đầu tư nước Cộng Sản và ngoại quốc thì nhiều.

Tình trạng kinh tế tài chính luôn luôn khủng hoảng, cán cân chi thu và cán cân xuất nhập khẩu luôn luôn mất cân bằng, tiền vay nợ các ngân hàng thế giới lên tiếng con số nhà nước không còn thanh toán nợ, ngoại tệ luôn luôn khan hiếm, lạm phát gia tăng, đồng tiền sẽ mất giá liên tục làm cho đời sống người dân ngày càng khổ hơn, những nhà nước đầu tiên bị mất, miền sao tiền tiếp tục vào trong túi những tên “tên buôn thuốc” còn nhân dân thì sống chết mặc bay. Nhà nước cũng không chú trọng đến tương lai, không có kế hoạch đào tạo những người có khả năng khoa học kỹ thuật chuyên môn cần thiết để phát triển đất nước. Việt Nam cần bao nhiêu chục năm nữa mới bắt đầu để những người xung quanh, đó là người đầu tiên của ai khác chế độ những nhà lãnh đạo Cộng Sản không cần biết. Câu nói với dân tộc Việt Nam của một nhà báo Pháp - hình như là Jean Larteguy? – tuyên bố cách đây đã bốn năm chục năm sao bây giờ vẫn thế này thì mät: “Một dân tộc sẽ tồn tại mà lại bị những con lừa lãnh đạo (un peuple de lions conduit par des ânes)”.

Hai giai cấp “địa chủ phong” trong cuộc “Cách Mạng Vô Sản” là công nhân và nông dân bị lừa bịp những người: Nông dân bị chính phủ lừa để bán cho ngoại quốc làm sân golf hay xây dựng những nhà máy hay cần thiết cho mäi, thậm chí còn bị những chính quyền để phá hoại những thói quen ăn uống để làm của riêng. Công nhân thì để người đi “bán sức lao động” khắp thế giới – hàng triệu thanh niên hiện đang đi làm dịch vụ nô lệ cho ngoại quốc. Ngay tại nước nhà công nhân bị các chế độ xã hội häng bóc lột sức lao động, thậm chí xuyên đình công. Nhà nước không hề báo với người công nhân với lý do để gian lận là những tay trong chính quyền đã ăn chia với

nhäng tên tä bän thäc dân ngoäi quäc räi. Nhäng kä bä bóc lột thäm tä đó, giai cấp công nông, sä là mũi dùi đi đäu trong cuộc đäng lên lật đổ chế độ Công Sản. Họ “không có gì đä mất ngoài nhäng xiäng xích đang trói buäc họ” (chính là của Marx).

5. Để bäo đäm việc giữ vững chế độ tài sản này, bän lãnh đạo Công Sản Việt Nam sẵn sàng phän quäc phän dân tộc. Chúng đäa vào häi häm bän đàn anh Trung Cộng của chúng đä công cộng chế độ bất läng do chúng thiät lập. Chúng thäa bán näc chế không đä mất nhäng quyän lợi béo bä mà chúng đang đäc häng. Sau nhäng vä cät đứt cät biän dâng cho quan thäy của chúng, chúng cảm thấy không dám ho he trở về xâm lăng lãnh häi của ta, giữ chặt đäng bào ta - nhäng ngä phä bän Tàu phù bät, hành hä, và ám häi - và quan trọng hän nữa là về Trung Cộng xâm chiếm hai đäo Trường Sa và Hoàng Sa, nơi có nhäng mỏ dầu häa, nguän tài nguyên quý giá của đất nước ta. Bän Công Sản Việt Nam giữ thói côn đồ đäi với nhäng thanh niên Việt yêu nước đäng lên sôi säc biểu tình chống lại Trung Cộng, dùng bäo lực đánh đập chäi bäi ngäng dân làm cho nhäng kẻ träc đây äng họ chúng trong cuộc xâm chiếm Miền Nam, nay cũng phải phän uät. André Menras trong bài đäc nói đän trên đây đã viết:

Bäng nhäng hành đäng trän áp ngày càng bäo liät, mất sä lãnh đạo của chế độ hiän đang chui vào cùng mất rồi với bän du thủ du thủ vô tổ quốc của chế độ cũ. Họ gây ra cùng mất loäi däng trong dân chúng träc đám công an, chìm hay nổi, tràn ngập, ngày càng hung hän. Họ tỏ ra điäu kiän cho sä sụp đổ bên trong rồi có häi cho Việt Nam, bäi vì phong trào yêu nước, ôn hoà và dân chủ, đã hiän lộ giữa ban ngày, sä không đäng läi.

Träc làn sóng đang dâng lên, häp pháp, lãnh mänh và cứu räi, sä đàn áp sä lên đän nhäng mäc nào trong cái bän thäu, sä hãi sä, và sä ngu xuän? Có phải ngäng ta sä mất lợi các träi tiếp trung? Có phải ngäng ta sä xä đäng xe tăng theo kiểu Thiên An Môn? Có phải ngäng ta sä bän vào quän chúng? Tra tän? Thä tiêu? Liệu có ai gây thä đän đä tin rằng nhân dân Việt Nam cũng giống như nhân dân Trung Quốc, và sä cúi đầu trước roi vät? Bäi vì phong trào đã âm ä lâu nhä thä, và đã tiến lên nhä thä, sä không đäng läi. Đó không phải là một phong trào bất phát läa räm của sinh viên: nó đã tä häp đäc trên nhäng điäm mäu chốt nhäng trí thức có tiếng tăm, có quá khä ái quốc đäy uy tín, đäc kính trọng và đäc lắng nghe, nhäng quân nhân mà sä vinh quang phäc vụ tổ quốc cũng nhä sä liäm khiät không ai có thể nghi ngờ. Nó bất rồi rồi sâu trong quá khä yêu nước và trong văn hoá đäi chúng.

Quä là đän lúc đäng läi dùi cui, đä mä mất nhìn và đä đäng tai nghe: con đäng đàn áp là bä tộc. Häi quý ông mang dùi cui, cái vä máu trong miệng đó, và cái näi thänh nä đó, mà mäi ngày các phän äng hän họ của quý ông mäi làm cho thêm ngäng cùng näm träi, đang đäa quý ông, và gia đình, và cả đất nước này đän thäm hoä.

Kết Luận:

Chỉ để Công Sản để địch tài hiên thì là một chỉ để bắt lừa, thì nát, phần dân hời nhóc, đi ngốc cội vớ cao trào dân chỉ trên toàn thế giới. Nhưng kẻ lãnh đạo trong cái để “mafia” ở Hà Nội là những kẻ vô học, vô lý ng tâm, hám cựa, ham ăn chổi, ham sắc, chỉ biết nghĩ thì quyên lợi riêng thì, không màng gì đến đất nước, đến dân tộc, chúng coi thế giới những quyên lợi chân chính của dân ta. Đất nước bị xâm chiếm, chúng cũng làm ngơ, ngơ i dân khốn khổ không để cơm ăn áo mặc, chúng cũng bị mất.

Để duy trì cái chỉ để mang vàng bạc châu báu đến cho chúng, để giữ vững quyên lợi của bắt chính cha truyền con nối trong tay một thiểu số những kẻ bắt lừa, chúng bắt hàng triệu ra để nuôi dưỡng một bộ máy kìm kẹp bắt miền bắc một mặt ngườ i dân bao gồm hàng triệu u bản côn để một và công an, sẵn sàng tuân lệnh chúng, dùng báo lực để khống chế để đe dọa, trừng phạt, bắt bớ tù, đánh đập tra khảo và thế tiêu những ai để lên thế cáo chúng vớ thế giới, đòi quyên lợi, đòi công bình, đòi dân chủ thế do... Chúng sẵn sàng dùng súng đến xe tăng đàn áp, khống chế những ai dám xu hướng để những chế độ chúng, sẵn sàng bắt chế độ quan trọng Trung Quốc của chúng thế ra một “Thiên an môn”, tàn sát ngườ i dân.

Chỉ những kẻ mớ thế giới hay ngu dể mớ nghĩ rằng chúng thế thế sẽ thay để, sẽ thế hiên dân chủ, sẽ thế những nhóc thế giới dân, v...v... Để vớ những kẻ đã một thế giới tri nhủ bản công sản để tài, những kẻ không bao giờ hiêu lý phải, không bao giờ biết công bình bác ái, thì tranh để u ôn hòa cũng không thế đi đến đâu. Thanh niên sinh viên vớ xu hướng để những bộ y thế lòng yêu nước là đã bắt chúng dùng báo lực thế áp một cách công khai. André Menras, một tay thế đây là “để chỉ” vớ bản Việt Công, nay đã sáng một những vớ còn gây thế thế hời:

Trên thế đang dâng lên, hớp pháp, lãnh mớ nh và cớ u rớ, sẽ đàn áp sẽ lên đến những mớ nào trong cái bản thế, sẽ hải sẽ, và sẽ ngu xuẩn? Có phải ngườ i ta sẽ mớ lợi các thế thế trung? Có phải ngườ i ta sẽ xớ để xe tăng theo kiêu Thiên An Môn? Có phải ngườ i ta sẽ bản vào quên chúng? Tra thế? Thế tiêu?

Bản Công Sản có khi nào thế bắt đàn áp ngườ i dân, có khi nào chúng không sẽ hải ngườ i dân nhể dể y? Chúng có khi nào đóng cửa những thế thế trung? Sao chúng thế không dùng xe tăng để thế áp những ngườ i để lên chế độ chúng thế chúng? Bản chính sách ngu dân, bản những phong trào để để thế thế, những thế thế pháp thế y não, tuyên truyền, bản những thế thế để thế trá thế thế

bà mẹ, chúng mẹ ru ngời dân ta, mẹ ru dân ta trở thành là nhäng con cäu, chä biät ngoan ngoãn tuän länh, nghe theo nhäng gì chúng nói, mẹ ru dân ta trở thành nhäng con vät chúng dä sai khiän, hay nhäng ngäng i máy chúng dä điäu khiän. Nếu dân ta không nghe, không tuân länh, chúng ra tay ngay, chúng sẽ dùng bạo lực để trấn áp chúng ta.

Nhä vậy để väi bà mẹ Cộng Sản đểc tài, không thể có sự đấu tranh ôn hòa, không thể có mặt thäa hiäp, vì mặt lý do đển giän là chúng ngoan cä không bao giờ chấp nhận ai đểu tranh chấp ngä läi chúng, không bao giờ chấp nhận thäa hiäp. Nhä vậy chä có thể mặt cuộc đểu tranh bà mẹ bạo lực mẹ i có thể chấp ngä läi sự tàn bạo cäa chúng, mẹ i có thể lät để chä để đểc tài hiän hành. Không thể nào không có để máu mà cuộc näi däy có thể thành công. Chä có bạo lực mẹ i chấp ngä läi đểc bạo lực. Mặt sự éo le khác là ngày nào Việt Cộng còn thì quan thäy Trung Cộng cäa chúng vẫn còn là mẹ i để đểa cho dân tộc, đểt näc ta. Có đểt đểc bà mẹ Việt cộng đểc tài mẹ i trở đểc bà mẹ Trung Cộng xâm lăng. Đó läi càng là lý do chúng ta phäi dùng bạo lực để để chä để Cộng Sản tay sai Đä Quốc Trung Cộng này.